

Phần 4

- **O**ái!

Tuyết Anh kéo cánh cửa, cô kêu lên thảng thốt vì Hoàng Bảo nằm ngay cửa thân hình dài đòn của anh vắt ngang hết cả cửa. Tiếng kêu của Tuyết Anh đánh thức anh dậy, anh đưa tay dụi mắt và ngồi dậy:

- Sáng rồi hả? Đêm qua muỗi cắn anh quá trời, anh để cho muỗi tha hồ hút máu của anh luôn.

- Anh điên rồi hả, anh đâu phải tên bụi đời không nhà không cửa?

- Nếu anh đi về, sáng nay em đi mất anh làm sao gặp em?

- Những gì muốn nói đã nói đêm qua còn gì nữa?

- Nhưng chuyện em không muốn quen anh nữa, anh không chấp nhận.

- Anh không chấp nhận là quyền của anh, tôi không muốn quen anh nữa.

- Anh đã làm nên lỗi lầm gì?

- Anh không làm lỗi gì cả.

- Vậy thì tại sao không muốn quen anh nữa?

- Đừng có bắt tôi giải thích. Hơn nữa, tôi đã biết anh là ai rồi.

- Anh là ai thì có liên quan gì đến chuyện chúng ta quen nhau và yêu nhau?

- Liên quan chứ. Cho dù anh là con dòng hai nhưng anh vẫn được ba anh nhìn nhận. Diễm Chi chết vì cái gì?

- Anh sẽ không để xảy ra như thế.

Tuyết Anh lắc đầu:

- Nhưng tôi vẫn không muốn quen anh nữa. Những gì xảy ra giữa tôi và anh, anh hãy quên đi. Tại sao tôi không quan trọng mà anh lại quan trọng?

- Vì anh yêu em.

- Còn tôi thì lại không muốn quen anh. Anh nghe cho rõ, từ nay đừng có làm phiền tôi. Bây giờ anh đi đi cho tôi đóng cửa nhà và đi làm.

Hoàng Bảo cắn môi lại tức tối:

- Em nhất định bỏ anh?
- Phải.
- Anh... sẽ đi cưới vợ đó.
- Chuyện đó... đâu có liên quan gì đến tôi.

Hoàng Bảo vò đầu:

- Em làm cho anh điên lên được.

Tuyết Anh đẩy Hoàng Bảo ra, cô đóng cửa lại và khóa trái, đi nhanh ra đường. Có một chiếc xe buýt đỗ lại, Tuyết Anh leo vội lên xe, Hoàng Bảo đuổi theo không kịp, tức mình đứng giậm chân bứt tóc. Tại sao em lại thay đổi như cái chong chóng vậy Tuyết Anh? Có lý nào đang yêu nhau, sau một đêm cho nhau cảm xúc, em lại quay ngoắt đi đến một trăm tám mươi độ vậy? Thật là không hiểu nổi.

Xe đã chạy đi, Tuyết Anh đưa tay quệt ngang mắt. Cô đâu có muốn khóc, người quyết định kết thúc là cô đâu phải anh, nhưng cái tự ái bắt cô nói lên những lời trái lòng mình. Người ta nói trong tình yêu không có tự ái, có phải chăng cô chưa thật sự yêu anh, nên để lòng tự trọng lên cao tất cả?

Không đâu. Tuyết Anh nhớ gương của Diễm Chi. Sau khi bị xúc phạm, Diễm Chi uống rượu say, lái xe và tông vào xe tải. Một cái chết bi thương. Cô không muốn có một kết cục bi thương, cho dù Hoàng Bảo không về nhà nhưng con công vẫn là con công chứ không phải là con quạ.

Nước mắt sao cứ chảy hoài, dù Tuyết Anh cố kìm nén, nó vẫn chảy không ngừng.

Hai hòn bi bé xíu.

Lăn trên gương mặt ai.

Hai dòng sông bé tẹo.

Trôi dưới đôi mắt ai.

Chán phèo. Việt rút điều thuốc còn một nửa ra xa. Anh cưới một cô vợ lớn hơn mình đến mấy tuổi, tưởng là con chuột sa hũ nếp, song cái hũ nếp rỗng.

Căn nhà đứng tên Thu Trang, đồ đạc trong nhà cũng thường, anh vẫn đứng một địa vị khiêm tốn trong tổng công ty, có chăng người ta hơi nể anh một chút, con rể thứ ba của nhà tỷ phú Trần Đình Giang. Tâm trạng của Việt đầy bất mãn, bực dọc:

- Anh ngồi ở đây mà em đi tìm anh này giờ.

Thu Trang sà vào bên Việt, cô nũng nịu ôm vai anh từ phía sau, dụi mặt vào lưng anh.

- Anh đang có chuyện không vui. Em làm ơn để cho anh yên có được không?

Việt đẩy mạnh Thu Trang ra, làm cô tròn mắt nhìn anh:

- Tại sao đẩy em như vậy hả? Ai làm cho anh không vui?

Việt gay gắt:

- Em nói với anh làm sao? Cưới nhau ba cất anh lên làm trưởng phòng vật tư, vậy mà có gì đâu?

- Chắc là ba quên, em sẽ nhắc ba. Nhưng đâu có vì nguyên nhân này mà anh hất hủi em.

Việt dịu giọng lại:

- Mẹ anh cần tiền sửa nhà, em đưa tiền cho anh.

Thu Trang nhàu mày:

- Trước khi cưới, anh nói mẹ cần tiền sửa nhà, em đã đưa anh hai ngàn đô kia mà?

- Em nói hai ngàn đô của em lớn lắm sao?

- Mua được căn nhà nhỏ ở dưới quê đó.

- Anh cần ba ngàn đô.

- Em không có, muốn có số tiền như anh nói, em phải hỏi ba.

- Vậy nữ trang, không đủ sao?

Thu Trang sừng sốt:

- Anh muốn lấy nữ trang cưới?

- Cho anh mượn đi.

- Không được đâu! Mượn rồi khi nào anh trả lại cho em?

Việt sầm mặt:

- Vợ chồng mà em tính toán như vậy sao?

- Anh Việt? Ba không phải chỉ có mình em, ba có năm đứa con gái và một đứa con trai nữa.

- Đứa con trai ngoài giá thú đó mà lại được hưởng tài sản hay sao?

- Mẹ em từng phản đối chuyện này, nhưng ba vẫn cương quyết làm theo ý của ba.

- Vậy mà em có chịu giúp anh vào chỗ quan trọng của công ty đâu. Thành ra, anh có vợ mà cũng như không. Bây giờ cần tiền cũng không có. Em phải hiểu tại sao anh cưới em chứ.

- Anh nói cho rõ hơn đi.

- Em không đẹp, đúng không. Và lại lớn hơn anh những bốn tuổi. Em làm vợ anh, ít ra phải có của hồi môn cho anh chứ. Em nghĩ anh cưới em vì tình yêu hay sao?

Thu Trang lặng người nhìn Việt. Thì ra Hoàng Bảo nói không sai, Việt cưới cô vì tiền. Một sự thất vọng đầy lòng Thu Trang. Từ thất vọng, cô bùng bùng nổi giận:

- Cho dù sự thật có như vậy, anh cũng không nên tàn nhẫn nói như tạt nước vào mặt em.

- Muốn anh không nói, em nên biết điều với anh.

Việt nói như ra lệnh:

- Hãy mở tủ lấy nữ trang cho anh mượn. Khi nào có tiền anh đi chuộc lại trả cho em.

- Không được.

- Chìa khóa đâu?

Việt xộc tay vào túi áo đang mặc của Thu Trang, anh ta chộp được xâu chìa khóa tủ. Thu Trang hốt hoảng ôm lại:

- Anh không được lấy.

- Được! Vậy bây giờ anh không ngần ngại nói cho em biết, những đêm anh không về nhà là anh đi đánh bài. Anh đang mắc nợ tui cho vay nặng lãi... Em biết đó, nó sẽ la àm lên, xem ai mất mặt.

Thu Trang kinh hãi nhìn Việt:

- Anh nợ những bao nhiêu?

- Gần một trăm.

- Một trăm triệu.

- Phải! Anh hết khả năng xoay sở rồi. Em biết là Tuyết Anh yêu anh chứ, cô ta sẵn sàng đi thi để giành được giải thưởng hai ngàn đô. Còn em, em nói yêu anh, mà có hy sinh cái gì cho anh đâu. Để anh mở tủ lấy tiền.

Thu Trang không cản Việt nữa:

- Anh muốn lấy thì lấy đi. Đi cầm thôi, em sẽ xin mẹ tiền đi chuộc lại.

- Phải chi từ đầu em nói như vậy với anh có phải dễ nghe không.

Việt trả chìa khóa vào ổ khóa, anh ta lấy hết số nữ trang, và còn tìm kiếm:

- Cuốn sổ tiết kiệm đâu?

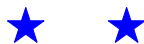
- Em đưa cho mẹ giữ.

- Đồ ngu! Để ở nhà, cô sợ tôi đi rút tiền hay sao? Ngày mai mang nó về đây.

Cất nữ trang vừa lấy bỏ vào túi áo khoác, Việt mở cửa đi ra ngoài, Thu Trang đau đớn nhìn theo. Phải chi ngày ấy cô nghe lời Hoàng Bảo, đừng mềm lòng. Cuộc hôn nhân chưa quá ba tháng, Việt đã để lộ những thói hư tật xấu.

Tức mình, Thu Trang gào lên:

- Đồ khốn nạn! Tại sao anh dám cư xử với tôi như vậy hả?

- **A**nh Bảo! Có người tìm!

Hoàng Bảo nhìn lên. Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy bà Giang, bà mà đi tìm anh ư? Lần đó cách đây mười lăm năm, bà cũng từng đi tìm anh, để lời anh về. Không phải tốt lành gì bà yêu được đứa con của chồng, mà là do mẹ chồng bắt

buộc. Bây giờ bà nội đâu còn sống để buộc bà có nghĩa vụ xem đứa con riêng của chồng như là con mình. Tuy nhiên, Hoàng Bảo cũng vội vàng đứng lên:

- Má lớn tìm con?
- Con rảnh không, ra ngoài, mẹ con mình nói chuyện.

Chà! Giọng của má lớn ngọt còn hơn đường phèn. Song Hoàng Bảo không muốn nghĩ xấu cho bà, anh gật đầu:

- Má lớn ra ngoài đợi con một chút. Bàn giao công việc xong, con ra ngay.
- Ừ, má ra ngoài đợi con.

Giao công việc cho người bạn cộng sự, Hoàng Bảo bước ra ngoài:

- Mình ra căng tin nói chuyện, được không má lớn? Bệnh nhân hơi đông nên con phải vào ngay. Sao má lớn không điện thoại cho con?

- Má nghĩ gặp con nói chuyện tiện hơn.
- Vậy mình ra căng tin.

Ra đến căng tin, Hoàng Bảo chọn bàn trong cùng. Anh gọi hai ly nước ngọt:

- Mời má lớn uống nước.
- Ừ, cảm ơn con. Bảo này! Con cưới vợ nhé?

Hoàng Bảo phì cười:

- Má lớn đi tìm con vì chuyện này sao?
- Minh Thư rất yêu con. Nó nói năm nó mười tuổi, khi nó chia cho con nửa củ khoai lang, con nói nữa lớn lên con sẽ cưới nó. Nó nhớ hoài câu nói này.
- Chuyện hồi còn bé mà má lớn. Hơn nữa, con và Minh Thư xa nhau mười mấy năm...
- Nó vẫn yêu con mà. Bằng lòng cưới Minh Thư đi nghe Bảo. Con sẽ có ngay một phòng khám lớn, đầy đủ tiện nghi, tha hồ kiếm tiền.

Lại tiền! Hoàng Bảo thầm bảo trong bụng. Vì nguyên nhân này mà má lớn đi tìm anh, và chắc chắn Minh Thư phải hứa cho bà cái gì đó, bà mới cất công đi tìm anh.

- Chủ nhật này con về nhà đi Bảo nhé. Má lớn nấu ăn ngon đãi con và Minh Thư, cũng là sinh nhật ba con đó.

- Chủ nhật con về nhà. Nhưng chuyện con và Minh Thư, con... đã có người yêu rồi.

Bà Giang sững sốt:

- Ai thế? Con nhà ai, sao không cho ba con biết?
- Cô ấy xuất thân từ viện cô nhi. Con đang thuyết phục cô ấy.
- Thuyết phục? Nó xuất thân từ cô nhi viện mà dám làm cao với con à?
- Cô ấy mặc cảm.
- Mà sao con có thể hạ mình đi yêu một đứa như thế chứ?

Hoàng Bảo khó chịu kêu lên:

- Má lớn!
- Thôi, má lớn không nói chuyện của con. Ngày chủ nhật con về nhà đi há. Nhớ nghe con, đừng có phụ lòng má lớn tìm chỗ tốt cho con.

Bà Giang đi về rồi, Hoàng Bảo còn đứng nhìn theo. Trong lòng anh vẫn phiền muộn vì sự lãnh đạm của Tuyết Anh. Cố chấp và cứng rắn. Mỗi bây giờ anh mới biết yêu một người có cá tính mạnh mẽ, không phải chuyện dễ dàng.

Chiều nay anh đi tìm cô lần nữa.

- **T**uyết Anh! Nhìn kia!

Cô bạn đồng nghiệp hích cùi chỏ vào hông Tuyết Anh đùa:

- Đến hẹn lại lên nữa đó, Tuyết Anh. Ủa! Mà sao cả tuần nay cậu như người ốm nặng vậy? Cậu mà nghỉ việc nữa, giám đốc nhà sách đuổi cậu đó.

Tuyết Anh im lặng. Cô không muốn nói với ai mới tâm sự rồi như bong bóng của mình, ngoài soeur Tâm của cô nhi viện.

- Một giọt máu tuy mới tượng hình, cũng là một con người đó con. Nó là máu thịt của con.

- Nhưng mà soeur ơi! Con không muốn anh ấy cưới con vì trách nhiệm.

- Tại sao con cố chấp như vậy? Thôi thì tùy con suy nghĩ như thế nào về chuyện của con, sao cho tốt thì thôi.

Gần một tháng trôi qua, Tuyết Anh vẫn không gặp Hoàng Bảo, cô lẩn tránh anh như chuột lủi:

- Tuyết Anh! Hoàng Bảo đến quầy sách của Tuyết Anh, anh gọi cô. Chợt nhìn thấy gương mặt xanh xao của cô, anh lo lắng:

- Em bệnh hay sao Tuyết Anh?

Tuyết Anh lạnh nhạt:

- Em bị cảm.

- Em uống thuốc gì chưa?

- Rồi.

Hoàng Bảo còn đang định hỏi nữa, một bàn tay đánh lên vai anh từ phía sau:

- Em đến bệnh viện tìm anh, người ta nói anh vừa về, em vội đuổi theo. Anh mua sách gì vậy?

- Anh không mua sách. Anh...

- Mua quà biếu bác trai, đúng không? Chủ nhật này sinh nhật bác trai mà. Hiệusách nhỏ này làm gì có quà nào đáng giá mà anh vào đây.

- Vừa nói, Minh Thư vừa thân mật ôm cánh tay của Hoàng Bảo. Anh liếc Tuyết Anh, cô đang bỏ đi sang quầy khác, trên gương mặt không biểu hiện một chút cảm xúc.

- Đi anh Bảo?

Minh Thư lôi Hoàng Bảo ra ngoài, anh lắc đầu đi theo. Không để gì anh từ chối được Minh Thư và cũng không để gì Tuyết Anh cho anh tiếp cận cô. Hoàng Bảo đi rồi, Tuyết Anh nghe tim mình đau đớn. Một mặt anh nói yêu cô và một mặt có mối quan hệ với cô gái khác, anh để cô gái ấy lôi anh đi. Đồ bắt cá hai tay.

- Này, Tuyết Anh! Cậu từ chối anh Bảo nên anh ấy chán cậu rồi đó. Anh ấy là bác sĩ lại con nhà giàu, ai mà không mê. Mà cô đó xem vẻ Tây quá trời há.

Tuyết Anh có nghe gì đâu, cô cúi đầu trong một nỗi đau. Một cảm giác nhơn nhạo buồn nôn và mọi thứ như quay tròn, Tuyết Anh chụp vào kệ sách, sách đổ lộn ngổn, toàn thân cô ngã huych xuống và ngất đi.

- Trời ơi, Tuyết Anh! Cậu làm sao vậy?

Mọi người xúm lại vực Tuyết Anh lên thoa dầu đánh gió.

- Đừng có đánh gió, con bé đó... có bầu.

Mọi người hả hốc mồm nhìn kẻ vừa nói lên câu đó. Di Ba tạp vụ xua mọi người giãn ra:

- Đứa nào gọi cho bác sĩ giùm coi.

- **T**uyết Anh này? Cái bầu là của ai vậy? Hèn nào cứ thấy cậu rề rề, may là di Ba tạp vụ tinh mắt.

Vừa đưa ly nước cho Tuyết Anh, Mai Trinh vừa tò mò nhìn cô. Tuyết Anh bung ly nước uống, cô không muốn trả lời câu hỏi của Mai Trinh. Ba đứa bé trong bụng cô là ai, anh ta vừa đi với cô gái khác trước mặt cô, cô chịu không nổi và ngã quỵ. Suy cho cùng, mày vẫn là đứa con gái yếu đuối, sao cứ cố tỏ ra mình mạnh mẽ vậy?

Và nếu như anh ta quay lưng, mày có nuôi nổi đứa con, hay là lại cho ra đời một đứa con không cha?

- Phải anh chàng Hoàng Bảo không, Tuyết Anh? Mà cũng tại cậu, với đàn ông, cậu làm cao, cậu thiệt thòi thôi.

Nói cho Hoàng Bảo biết anh sắp có một đứa con ư? Hoàng Bảo sẽ phản ứng như thế nào? Nếu như anh quay lưng? Tuyết Anh không dám nghĩ đến một ngày mai đau lòng.

Ra đến bên ngoài, Hoàng Bảo cố tình đi xa Minh Thư ra.

- Anh và em tìm chỗ nói chuyện, Thư nhé.

Minh Thư vui vẻ:

- Anh không nói thì em cũng đề nghị như thế. Bác trai giao nhiệm vụ cho em, ngày chủ nhật kéo anh về nhà cho bằng được đó.

- Không cần kéo, anh về mà.

- Anh Bảo, đi xe của em nghen.

vừa nói, Minh Thư vừa nhăn nhó:

- Anh kỳ thật, tại sao lại làm khổ mình. Bác trai mua xe anh cũng không đi, trùm mền bỏ đó. Đòi mua nhà cho anh khỏi ở nhà thuê cũng không chịu. Anh gàn dở như vậy làm gì hả?

- Anh thích sống giản dị, một cuộc sống nhẹ nhàng, quãng đi âu lo.

- Có gì anh phải âu lo?

- Vậy em có biết tại sao anh theo ngành y không?

- Thì vì căn bệnh của bác gái không có thuốc trị.

- Đó là nguyên nhân chính. Một nguyên nhân nữa, anh muốn sống là người hữu ích chứ không như năm bà chị của anh, chỉ biết hưởng thụ.

- Em biết. Cho nên... em mới yêu anh chứ bộ.

Hoàng Bảo giật thót người. Minh Thư nói yêu anh mà không chút e thẹn ngại ngùng. Anh đứng lại nghiêm sắc mặt nhìn cô. Minh Thư sà vào ôm cánh tay Hoàng Bảo.

- Chẳng lẽ anh quên hồi em mười tuổi, lúc em chia cho anh nửa củ khoai lang, anh nói lớn anh sẽ cưới em làm vợ. Chính vì câu nói đó mà em ghi nhớ và nói rằng khi đi học xong và lớn lên trở về Việt Nam, em đi tìm anh để nhắc lại câu nói ngày xưa của anh.

- Anh rất cảm ơn em đã trân trọng kỷ niệm thời thơ ấu. Nhưng đừng yêu anh, con người của anh đầy cái xấu hơn cái tốt, anh không có gì ngoài đồng lương lãnh mỗi tháng.

- Em nói với anh rồi, không nên tự ái, nhất là tự ái với cha mẹ. Một cái gạt đầu đồng ý, anh có tất cả. Ba em cũng nói, nếu chúng ta lấy nhau, ba sẽ bỏ tiền ra đầu tư một phòng khám đa khoa và một chuyên khoa đặc trị ung thư, phòng khám đó đứng tên anh và em.

Hoàng Bảo xua tay ngăn lời Minh Thư:

- Anh không có hoài bão mở một phòng khám như em nói. Anh cũng mới ra trường hơn một năm, chưa có kinh nghiệm, anh không muốn phiêu lưu mạo hiểm.

- Chúng ta có thể bỏ tiền ra mời bác sĩ giỏi đâu phải chúng ta không có tiền.
- Nhưng anh... không có ý định cưới em.

Minh Thư kêu lên thảng thốt:

- Anh Bảo!

- Anh xin lỗi. Những gì em dành cho anh, thật sự anh rất xúc động, không dám nghĩ em yêu anh bằng một tình yêu tình yêu như thế. Nhưng anh không xứng đáng với tình cảm em dành cho anh đâu.

- Chỉ cần anh dành cho em một chút tình cảm, chúng ta có thể hạnh phúc. Anh đừng nói chữ không xứng đáng.

- Anh đã có người yêu.

- Anh Bảo... bác trai nói Diễm Chi đã mất rồi mà?

- Không phải Diễm Chi.

- Là một cô gái khác à?

- Phải.

Mắt Minh Thư quắc lên giận dữ:

- Anh đúng là một kẻ bỏ đi mà, mau quên Diễm Chi, trong khi cô ấy chết vì anh. Còn em, đợi anh từ năm em mười tuổi, bây giờ em hai mươi ba, mười ba năm, em vẫn ôm ấp một tình yêu tuyệt đẹp với lòng tin, anh cũng nhớ em như em đã nhớ anh. Em tha thứ cho anh chuyện anh vì Diễm Chi, không liên lạc với em, nhưng còn cô gái nào nữa, em khó mà tha thứ.

Hoàng Bảo cúi mặt:

- Anh nói rồi, anh là kẻ xấu.

- Nhưng Bảo à! Em vẫn yêu anh.

Nước mắt Minh Thư dâng lên, cô khóc òa lên:

- Sao có thể cư xử với em như vậy hả?

Hoàng Bảo ngậm ngùi:

- Thật sự anh không muốn làm em đau khổ, song khi hai cuộc sống cách xa, có nhiều biến động quanh anh. Lâu lắm rồi anh không nghĩ về em dù với tình bạn thuần túy. Xin lỗi em, em đừng khóc nữa Minh Thư.

Hoàng Bảo lau nước mắt cho Minh Thư:

- Chúng ta đi uống nước nhé, anh vẫn mong dù không nên nghĩa vợ chồng, chúng ta vẫn là bạn.

- Em có thể biết cô gái anh đang yêu là ai không?

- Cô ấy xuất thân từ một cô nhi.

- Làm gì?

- Bán hàng cho một nhà sách.

Nhà sách? Câu nói của Hoàng Bảo cho Minh Thư liên tưởng đến... Anh đang ở trong nhà sách, khi cô đến bên anh và lôi anh đi. Cô gái nào đã chiếm trái tim anh như thế?

Minh Thư vờ vui trở lại:

- Được, chúng ta đi uống nước. À, cô ấy tên gì vậy, anh Bảo? Em hỏi cho biết để còn chào cô ấy. Phải cô lúc nãy ở trong nhà sách Thanh Niên không?

Hoàng Bảo cười, không công nhận cũng không phủ nhận. Anh không hiểu khi người phụ nữ yêu và thất vọng, họ giống như con dao hai lưỡi, sẵn sàng cứa đứt tay kẻ nào đó.